

DEO O. M. JUVANTE
RECTORE ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE ac DOMINO
DN. JOANNE GVILIELMO
DUCE SAXONIÆ JULIACI CLI-
VIÆ ET MONTIUM &c. &c.

DISSERTATIONEM THEOLOGICAM
De
FLAGELLATIONI-
BUS PONTIFICIIS

SUB PRÆSIDIO
DN. JOANNIS GVILIELMI BAJERI
S.S. THEOL. D. EJUSD. FACULTATIS IN IN-
CLUTA AD SALAM ACADEMIA P.P. ET
h. t. DECANI SPECTABILIS

*Domini Patroni, Præceptoris, suorumque Studiorum
Promotoris omni Observantia cultu prosequendi*

PUBLICO EXAMINI SUBJICIT
ALBERTUS ~~Mönnich~~/Lippiâ-Westphalus,
SS. Theol. Studiosus.

A. d. X. Aprilis A. C. cl. lxx LXXXVIII.

IN AUDITORIO MAJORI. *April 1688*

JENAE,
Literis GEORGI HEINRICI MÜLLERI.

INCLUTÆ REIPUBLICÆ LIPPIENSIS
SENATUI INCLUTO

VIRIS

Nobilissimis, Amplissimis, Consultissimis, Prudentissimis, Spectatissimis &c.

D N N.

CONSULIBUS,
PRO-CONSULIBUS,
SYNDICO,

TOTIQUE ORDINI SEN. ORIO

*DNN. Patronis, Promotoribus & Fautoribus suis
magnis, omniq; obsequio, observantia & honore
submissè juxta & piè etatem colendis
prosequendis,*

pacem, vitam & prosperitatem.!

VIRI NOBILISSIMI, AMPLISSIMI,
CONSULTISSIMI PRUDENTISSIMI.

DNI. PATRONI, PROMOTORES & FAUTORES
OBSERVANTER COLENDI.

Dispicienti mihi, cuinam has studiorum me-
orum Theologicorum primitias consecrarem? VOS
PATRES PATRIÆ statim offerebamini, imò
ad VOS ultrò & non una de causa ire videbatur
Præfens Dissertatio. Etenim communis & omni-
bus in patriam suam quasi innatus amor, cujus juxta Poetam dul-
cedo cunctos ducit & immemores non finit esse sui, me maxi-
moperè impulit, AMPLISSIMIS VESTRIS NOMINIBUS illam
submissâ mente inscribere, hæc in patriam meam ejusque PRO-
CERES pietas, nihil magis æquum, fructuosum & honestum duxit,
quam de Patria bene velle mereri, præsertim si quis ibidem, ut ego,
non solum natus sed & educatus, linguis artibusque instructus fue-
rit. Licet ergò studiorum gratiâ per quadriennium ferè in pere-
grinis degerim locis, propositum tamen & studium de patria bene me-
rendi nunquam mihi defuit. Sisto hanc in rem præsentem, VOBIS-
QUE dicatam de FLAGELLATIONIBUS PONTIFICIO-
RUM DISSERTATIONEM, ceu pietatis in charissimam pa-
triam sponsorem minime fallacem, & erga VOS, PATRONI
OPTIMI, obsequii perpetui, obsidem certissimum; quamvis etiam
haud dubitem, pagellas has ob materiæ gravitatem, VOBIS non
adeò ingratas fore; unice tamen hæc devoto offerentis cultu se com-
mendare gestiunt. Nihil nunc dicam de vestris in patriam inclu-
tam meritis, nec hujus chartæ angustia caperet, nec vestra virtutis
gloriam lingua, diserta licet, exhauriret, sed ideò sub VESTRIS
AMPLISS. NOMINIBUS has apparere volui chartas, quia
eos

eos patronos eligere judicavi, quos olim B. meus PARENS post Deum optimos expertus est & coluit : Id propter dubito nullus, quin & me derelictum orphanum in vestram sitis suscepturi clientelam ; imò singularis VESTRA mihi jam ab ineunte aetate toties exhibita benevolentia, summò jure hoc gratitudinis monumentum à me postulavit : Percellor quidem VESTRA AMPLISSIMA DIGNITATE, sed huic suavi conjugio conjunctà humanitate erigor. Patiamini ergo me inter fidos seriosque vestros clientes censeri, suscipite hoc munusculum fronte menteque serenà & mei meorumque studiorum EVERGETÆ & MOECENATES perseverate exoptatissimi. Hæc summa est meorum votorum. Ea propter non solum hanc dissertationem sed & me ipsum PATRIÆ, VOBISQUE PATRIÆ PATRIBUS offero cum precibus calentibus, quibus quotidie insto, ut Deus T.O.M. tot malis expositam, dicam an obnoxiam? Patriam cum civibus lectissimis sub umbra alarum suarum ab omni malo & periculo protegat, pacem, & tranquillum beatumque statum illi concedat, VOSQUE cum splendidis & honestis vestris familiis incolam tueatur, omniq; benedictionum genere cumulet, ut patriæ diu diuq; & præesse & prodesse possitis. Valete ergò cum patria optima optimè & favete

*Vestras Nobiliss. Amplitud. &
Spectatiss. Dignit.*

Jenz è Museo
a. d. 10. Aprilis
A.O.R. 1688.

omni studio atque officiò submissè

deveneranti Clienti
ALBERTO Mönnich,
SS. Theol. Stud.

Humanissimo Doctissimoque
DN. ALBERTO *Mönnich*/Lippiâ-
Westphalo, S. Theol. Studio eximio

Amico animitus dilecto

S. P. D.

JOANNES GVILIELMVS BAJERVS D.

Ridem est, Amice, quòd Te Christi ser-
vitiis consecrasti: non solum communi-
bus illis, quæ nobis omnibus ipsum no-
men Christianorum & Baptismi foedus im-
ponit; sed & his, quæ τῶν ὑπερέταϊς χειρῶν καὶ
οἰκονόμοις μυστηρίων θεῶν sunt propria. Ac benè successit ha-
ctenus piæ mentis propositum; quando conatibus
Tuis ita favit summi Numinis gratia, ut non paucis
difficultatibus superatis, studiorum cursum continu-
are posses, ac sacræ doctrinæ cognitione imbutus
inde sæpius ex umbone sacro feliciter habitis ser-
monibus ædificares populum: nunc autem ex Ca-
thedra Academica profectuum Tuorum specimen
exhibeas, quò Te posthac, εἰ μὴ ὁ θεὸς θελήσῃ, omni studiò
profuturum Ecclesiæ ostendas. Sed cum doctri-
nam pariter fidei & præcepta morum à Christo tradi-
ta, fidelibus aliquando commendaturus sis; visum
est, mox abs Te attendi debere ad discrimen humana-
rum ἁδρόσεων, à dogmatibus Christi veris, quibus illa,

a 3

Pseu-

Pseudodotorum operã, assui cœperunt; simul otio-
forum ac superstitionum operum, quæ sanctis à Chri-
sto mandatis exercitiis pietatis vel æquiparantur vel
anteferuntur. Ita factum est, ut materiam disputatio-
nis publicæ quærenti, ea placeret, quã flagellationes
Pontificiis receptæ sub examen vocarentur. Cum e-
nim vel inter opera pœnitentiæ, ac satisfactionis pœ-
nalis; vel exercitia insignioris erga Deum Christum-
que charitatis, forte ad conformitatem cum Christo
majorem, vel ambitiosè jactata supererogationis ope-
ra referri deprehenderes; ideò ut fœnum aut stipulæ
aut ligna, ab argento auro ac lapidibus pretiosis distin-
guerentur, operæ pretium existimasti, & flagellorum
venditores, (æquè ac numularii isti & qui columbas
Hierosolymis vendebant, à Christo excepti sunt) fla-
gellò verbi coërcendos putasti, ut ne peregrina ista
atque irreligiosa studia, operum verè bonorum, aut
exercitiorum pœnitentiæ laudem obscurarent, vel sibi
vendicarent. Quibus conatibus uti meritò favent
qui Christianam veritatem & pietatem incorruptam
amant; ita ut supremum Numen Tibi porrò largia-
tur, quæ sanctis desideriis explendis conducunt, et-
iam atque etiam precor, & futurum spero. Scribeb.
Jenæ prid. Kal. Aprilis A. C. clò Ibc LXXXVIII.

Expo-

EXponens sua membra flagris, homo respice! cædor,
ne cædare, Tuo nomine, JESUS, ait.

Cur igitur flagris laceras Tua membra, cohortis
assecla Romanæ? Est, crede mihi, impietas!

*Egregiis conatibus Per-Eximii atque Eruditissimi Dni, Mönichii
Fautoris atque Amici plurimum colendi, applaudens
cum omnigena prosperitatis voto, scrib.*

**M. Michaël Züllichius, ad D. Mich.
Eccles. & Minist. Jenensis Collega.**

NEs Kayser Carl der fünffte mal hat einen Reichs-Tog ausgeschrieben/
Worauß die Chur- und Fürsten sind erschienen und zusamen blieben/
Da tritt ein Franciscaner Mönch/wie es Francisci (a) hat erzehlet/
Am Sontag auff dem Predigt-Stuhl/dem es an Worten nicht gesehlet/
Doch stellt Er in Heberden Sich so närrisch/ daß man mußte lachen:
Er konte Sich bald klein/bald groß/bald links/bald rechts die Stellung ma-
chen;

Bald legt Er Seinen kahlen Kopff gebückt auff Seine Hände nieder/
Als wenn die Katze mausen will: Bald kam Er in die Höhe wieder.
Die Cangel war schön ausgeschnit/und also hin und wieder offen/
Da nun der Strick/damit der Mönch gegürtet/hat ein Loch getroffen/
Indem derselbe Sich gebückt/ist diese Kurzwel drauff geschehen:
Ein sichrer Herzog/als Er hat den Strick hervorgehangen sehen/
Scheut Er sich nicht/doch unvermerck/bald einen Knoten drein zu knüpfen;
Der arme Mönch weiß nichts darvon/will eilends in die Höhe hüpfen/
Da sitzt Er fest/muß mit dem Haupt ganz krumm gebückt liegen bleiben/
Der Kayser weiß nicht/wem Er soll die so verwegne That zuschreiben:
Der Stricken-Träger lieget da/an seinem eignen Strick gefangen/
Und will Er auffgelöset sein/muß Er von andern Hülf erlangen.
Dis war nun wol fast hart gescherzt! Man möcht sich eher unterwinden/
Mit Sanftmuth und Bescheidenheit die simple Mönche zu entbinden/
Und darzutun aus Gottes Wort/daß auch die Baals Pfaffen pflagen
Mit Messern und mit Psriemen Sich zu rizen und ihr Fleisch zuschlagen; (b)

(a) Erasmus Francisci in seiner lustigen Schau-Bühne von allerhand curiositäten.

(b) 1. Reg. 8. v. 28.

Und wie der Höchste selbst gesagt: Wer fordert das von euren Händen? (a)
 Wer hasset doch sein eigen Fleisch? (b) soll man dann seinen Leib so schänden/
 Und suchen so durch Sein Verdienst ihm selber etwas zu erwerben?
 Was hätte unser Jesus dann am Kreuz für uns bedürfft zu sterben?
 Herr Vetter/weil Ihr nun gedenckt/dahin die Mönche zu bewegen/
 Daß Sie nicht mehr nach eigenem Blut so dürstig seyn/den Strick ablegen;
 So wünsch ich Euch viel Glücks darzu/daß Ihr was gutes möget lehren/
 Und also (welches Wunder wehr) ein Mönch den andern mag bekehren!
 Doch fürchte ich/das Kloster-Volk wird eure Müß gar schlecht belohnen;
 Es solte wol (kenn ich Sie recht) des ungeschornen Mönchs nicht schonen
 Mit Nachdruck und mit rechtem Ernst das Heiligthum von ihren Stricken
 Noch zehnmahl mehr; als Ihnen selbst / Ihn theilen aus auff Seinem Rücken!

Doch seyd getrost! habt guten Muth! Ihr dürfft deswegen nicht verzagen/
 Seht / wie Ihr nur die Mönche möcht mit Ihren eignen Stricken
 schlagen!

(a) Esa. I. v. 12.
 (b) Eph. 5. v. 29

Dieses wenige wolte seinem sonderß geliebten und werthgeschätzten
 Herren Vetter zu Ehren in aller Eyl auffsetzen/ und von
 Cleve nacher Jena übersenden

M. JOANNES Kayser / Kayf. Gefr. Poet/
 und der unveränderten Augsp. Confession Prediger
 in Cleve

MONNACHI *Monachi* flagellas impia flagra,
 Præclarum hoc opus est, præclara laude notan-
 dum,

Turba Papalis enim, queis involuta tenebris
 Errorum & morum, pleno nunc lumine cernit;
 Det Deus, ut tandem capiat! *Monachumq;* sequatur,
 Impia qui solide *Monachorum flagra* refutat!
 Gratulor hos ausus & honorum culmina, fructus
 Mille *Tibi*, domuique Dei patriæque precando.

*Hæc amico suo estimatissimo Commensali hætenus suavissimo
 fausta ominationis & gratulationis ergo obtulit*

Johannes Theodorus Schlechtendal,
 J. U. Cult. Clivo Cliventis.

B. C. D.
DISSERTATIONIS
De
FLAGELLATIONIBUS PON-
TIFICIIS, RELIGIONI CHRISTIANÆ
ADVERSANTIBUS.

I.

Appropinquat iterum tempus illud sacrum ac venerabile, quô Christiana Ecclesia Domini sui ac Salvatoris Passionem, salutis humanæ officinam unicam & certissimam, piâ memoriâ multisque devoti cultûs exercitiis celebrat. Atque in ista colluvie malorum, quæ Christum *καίσερον* exceperunt, non immeritò meditatur gravissimam afflictionem istam, quando Pilatus *Horribili corpus Christi rubescit flagello: πρὸς θανάτῃν χρεῖστοιο δέμας φοίνιξεν ἰμάδιον*: uti Nonnus in Joh. scribit. Hæc enim *castigatio* contigit illi, *ut esset nobis pax*: Hi *vibices* illi sunt, *per quos sanati sumus*: teste *Esaiâ* Cap. LIII, 5. & *Petro I. Ep. II, 24*. Quamobrem Christiana pectora heïc agnoscunt suorum quidem peccatorum gravitatem, servili atque acerbâ flagellorum pœnâ expiandorum; Christi verò pro inimicis flagellati amorem incomparabilem: inde fugiunt peccata Deo pariter & Christo tam exosa, & hominibus qui desistere nesciunt

A

sciunt

2 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis*

sciunt, æternis flagris apud inferos luenda: Sed in hac vita paternæ castigationis divinæ flagellis, quæ sapientia & caritas Optimi Numinis dirigit ac moderatur, humili affectu se subjiciunt; ac si pro gloria nominis & doctrinæ & mandatorum Christi, vel corporis vel famæ flagra pati necessum fuerit, adeo non detrectant, ut gaudeant magis: denique concupiscentias pravas flagellò spiritus affligunt, eò modo, quo *crucifigere & mortificare carnem* jubentur *Gal. V, 24. Coloss. III, 5.* nempe id facientes, quod vel maxime adversatur corruptæ naturæ cupiditatibus.

§. II. Illud autem vel maxime dolendum, si mentes humanæ, quæ in genuino usu passionis atq; adeo flagrorum, quæ Christu passus est, plus satis negotii invenire possent, nescio qua sanctitatis affectatione, *κακοζηλία* inquam & superstitione inducæ, seu alias sapias, seu hoc tantum, certe in primis hoc sacro & memoriali passionis Christi tempore, ipsi sese flagellare, cadere & ad sanguinem usque, fortè & deliquium animæ, in corpora sua sponte favire ausint: atque huic operi tantum tribuant, ut vel sibi, vel aliis, gratiam Dei, veniam peccatorum, atque immunitatem à pœnis temporalibus, sive in hac vita, sive post eam subeundis, mereri posse confidant.

§. III. Ita enim in Ecclesiis Romano Præfuli subjectis di e paralceves, horis autem nocturnis, inter cæteras velut ad scenam collectas hominum catervas, multos videas larvatos, seminudos, ac flagris etiam aculeatis sua terga cadentes; sanguine verò profuente non tantum lintea, quibus medii cinguntur, humectari, sed collectam concrefcere aut exundare; imò præter plateam, etiam adstantes spectatores haud raro eò conspergi: Dum alii flagellantium comites, magnas atque onerosas cruces humeris bajulant; alii brachia lignis oblongis alligata protendant; alii alia tormenta sustinent. Nec solum occurrent, qui suis peccatis expiandis intenti, sanguinariam illam, pœnitentiã subiére: verum alii aliorum vicarii, prece aut pretiò conducti; vel denique spontaneã sui afflictione, pro iis quos diligunt, libamen Deo præstituri.

IV. Nec

Religioni Christiane adversantibus.

IV. Nec desunt, qui ausus & facinora ista, magnò studio & collectis plurimis argumentis commendarunt, laudibus quoque publicis celebrarunt: inter quos vel præcipuè nominandus est *Jacobus Gretserus* Jesuita, qui in *Libris de Disciplina, de Virginitate, Agonistico & athletica sacra, Predicante vapulante, Pæcone Mastigophilo, Apologia pro Lojola*; multum operæ profectò posuit, ut morem illum suaderet, & à nostratium censuris liberaret. Sed & *Bellarminus* Lib. IV. de pœnit. cap. VI. *Jerem. Drexelius* in *Trimegisto Christiano*; *Paxmannus* in *Hodego Catholico*; *Jacobus Kellerus* in *Papatu Catholico*; alique, præsertim *Comentatores* in *I. Cor. IX. v. ult.* quales *Salmero & Cornelius à Lapide*: *Ludovicus à Ponte* in *Cant. Libro V.* & qui de *Pœnitentia ac Mortificatione carnis* scripserunt, varii.

§. V. Ex Protestantibus multi jam pridem Doctores ludos illos passionales impugnârunt, & propugnantibus illos responderunt: inter quos faciliè primas tenet B. *Jacobus Heilbrunnerus*, editâ *Carnificinâ Jesuiticâ*; quæ cum *Lauingæ* primam aspexisset lucem; mox *Wittebergæ* A. 1613. denuò typis commissa, nec Latino solùm sed & Germanico idiomate digna habitata fuit. Quanquam idem ille libro *Germ. sub titulo Uns cathol. Pabstthum. P. I. art. IV. c. III. p. 93.* eicq; succenturiatus B. *Zeemannus* in *Apologia prioris scripti* p. 261. seqq. idem in *Gretsero revapulante & Gretsero triumphato*; B. *Baldwinus* *Conf. L. IV. Cap. I. Caf. VII. p. m. 649. seqq.* B. *Hutterus* *L. I. XXVII. de Mortific. carnis cap. II. p. 910. seq.* B. *Gerhardus* *Conf. Cathol. LII. p. III. art. XVI. cap. VI. p. 114. seqq.* B. *J. Gifelinus* *Disp. LXIV. de Papismo Q. VII. p. 1096.* B. *Dannhauerus*, *Christeid. act. I. Phænom. 1. & 2. p. 39. 82. & Hodomor. Spir. Pap. Phant. XI. p. 844. seqq.* denique *disp. pec. ad I. Cor. IX. v. ult. de Hypopiasmo Paulino*; in hoc argumento occupati fuerunt: ut non tam opus esse hodiè videatur novo differendi labore, sed sufficiat, ad priores redire aut remittere alios.

§. VI. Quia tamen cruentorum illorum sacrorum exempla publica quotannis recurrunt, & qui disciplinæ Ec-

4 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis.*
clesiastica apud Pontificios præsumunt, imponere credulis & ad
superstitionem pronis hominibus talia, velut pœnitentiæ aut
satisfactionis propriæ vel vicariæ, opera; & expletibus applau-
dere non desinunt: visum est non fore nullum operæ pretium,
si sanguinariam illam pœnitentiam cum cura examinemus, eam-
que veræ Christianorum religioni adversari, paucis demonstre-
mus.

§. VII. Possunt autem *flagellationes* illæ (utamur enim no-
mine verbali, licet purioribus latini sermonis seculis ignotò,
hactenus tamen cum ipso opere flagellandi in Ecclesiam intro-
ducto) spectari dupliciter: Primùm *in se* & præcisâ ratione me-
riti aut satisfactionis, tantùm quatenus *ab homine* ipso, velut pars
cultûs divini, exercentur. Deinde ratione conjunctæ opinio-
nis de *efficacia*, merito aut *virtute* satisfaciendi, quæ flagellationi-
bus illis competat. Utroque modo eas cum vera religione Chri-
stiana pugnare, distinctè ostendemus.

§. VIII. Circa Priorem argumenti partem, non opus est,
ut probemus, carere flagellationes illas certo ac perspicuo man-
dato divino: quando vel ipsi Mastigophili (quos Gretserus hoc
nomine ornat) diffiteri defectum illum non possunt: neque ul-
lum Scripturæ locum, quo præceptum ejusmodi contineatur,
hactenus adduxerunt: nisi quod generalia dicta, quibus mor-
tificatio carnis commendatur, huc referre ausi sunt; non imme-
meritò accusati petitionis ejus, quod est in principio. Hoc
enim *νενομίμα* est: anne mortificatio carnis, per castigatio-
nes externas, corporis afflictivas, atque ad profluvium usque
sanguinis sese porrigentes, rectè fiat? vel non? Sanè literam
urgere non possunt, nisi *αὐτοχρησίαν* propriè dictam, atque
hoc sensu mortificationem corporis Christianæ genti impone-
re velint: quod manifestè impium fuerit; ipsi certè à se
longissimè removeant, & per mortificationem carnis aut mem-
brorum terrestrium denotari actus restringendi motus pravæ
concupiscentiæ, haud rarò docent & inculcant. Superest er-
gò, ut *habitudinem seu proportionem afflictionum illarum*
cor-

corporis, quas commendant, ac speciatim flagellationis, ad reprimenda desideria carnis, ostendant: ut demum appareat, præceptâ mortificatione illâ carnis, has simul castigationes externas præcipi. Atqui necessarium nexum talium afflictionum cum opere spirituali mortificandi carnem, non esse, vel ipsi aliquando fatentur: certè praxis ostendit, multos, quibus mortificatione carnis opus est, non tamen ad flagellationes sui corporis adigi aut obligari. Et si qui sanguinariâ hâc disciplinâ utantur, nihilominus per experientiam constat, verum omninò esse, quod D. Hilarius scripsit in Psalmum CXVIII. *Corporalis illa disciplina non prohibet, quò minus in corde cogitemus supra, injurias, odia, aliaque scelera & flagitia.* Patet itaque, ex præcepto de mortificanda carne (& si quæ alia sunt, huic similia, licet verbis differentia) præceptum de flagellando proprio corpore nequaquam posse inferri. Ne dicam, quod inter ipsos Pontificios inveniuntur, quibus opera ista, non ad præcepta sed consilia, aut ad cultus spontaneos, pro diversâ ratione circumstantiarum, referenda videntur.

§. IX. At enim verò his ita se habentibus Lutherani facile objiciunt atque urgent; omnem ἐφελοθρησκείαν Deo displicere, non solum quæ quoad materiam seu rem ipsam adversatur legi; verum omnem, quæ fit sub ratione cultûs, sed præter legem: solam enim legem esse normam agendorum & quando hoc negatur, ut opera cultûs divini multiplicari queant, eam sanctitatis quandam esse corruptelam. Sed nos h. l. ista longiùs non persequemur.

§. X. Ad Exempla pergimus, quæ ex sacris conquirunt Pontificii, quibus hunc morem fidelibus, Deo probante, receptum fuisse doceant. Neminem autem, qui se ipsum penitentia aut religionis causâ flagellaverit, adducunt; nisi Paulum, cujus ἑσθλασµὸν ex 1. Cor. IX. ult. huc trahunt; aliorum autem in disciplina corporali quoquo modo occupatorum actiones, velut κατ' ἀναλογίαν quandam eò quadrare perhibent: quales sunt ex V. T. Νινωιανικῶς, ex N. T. Job. Baptistæ & Publicani

cani pœnitentis. Atqui hic nusquam vel virgæ vel fustes vel flagra aut flagella apparent.

§. XI. Paulus certè l. c. vi vocis *ἑωμαιζεν*, non indicat actum flagellandi aut sanguinem per flagellorum ictus elicendi; sed si proprietatem literæ sectemur, idem erit, ac *lividum facere*: quod fit, ubi pugnis certatur, adeoque contundendo, præsertim faciem aut oculos, ut suffusi cruore velut maculis deformentur; quod *sugillare* dicunt Latini: & agnoscunt *Erasmus* atque *Estius* in eum locum. Agnoscunt autem etiam ambo metaphoram, à pugilibus desumptam, quam & contextus indicat; & corporis nomine indicari *concupiscentiam carnalem* expressè docet *Estius*. Hæc autem nec flagellis nec pugnis propriè contundi potest. Si dicas, concupiscentiam flagellari aut contundi, quando corpus flagellatur aut contunditur, petitio ejus est, quod est in principio. Et quemadmodum, quod *Apostolus* dicit v. 26. *sic curro, non quasi in incertum, sic pugno, non quasi aërem verberans*; spirituali sensu accipiendum est, non de corporali cursu, aut conflictu; ita quod immediate sequitur: *sed castigo ἑωμαιζω corpus meum, & in servitutem redigo*; non de ictibus, quibus Paulus corpus suum, ipsosque oculos sublividos reddiderit, exponendum est; sed de actu ejusmodi, quò concupiscentiæ carnali ægrè factum sit, eaque vigorem suum perdiderit. Accidit autem hoc, abstinendo ab explendis desideriis inordinatis, repugnando iisdem per feriam ac frequentem & cum displicentia conjunctam reminiscentiam peccatorum præteritorum, simul meditationem sceleris & noxæ labis in hærentis atque actualium, ad quæ patranda fortè allici poterat, peccatorum: porro sollicitâ in victu & omnibus, quæ corpori gratæ essent, rebus, adhibitâ curâ, susceptis & providè ac patienter gestis laboribus suæ vocationis, denique toleratis quæ subinde accidebant molestiis, afflictionibus & calamitatibus divinitus immixtis. Ita, inquam, Paulum adversus se luctantem vidisses; non flagella manibus tenentem & corpus suum vel ad livorem vel ad profluvium sanguinis percutientem: quod ne qui-

ne quidem pugilum proprii nominis ulli apud Corinthios aliosve usitatum fuerat. Imò verò si ad Pauli doctrinam & mores Apostolorum, de alliciendis ad fidem Christianam Gentilibus ac Judæis quàm maximè sollicitorum attendamus, flagellationum ejusmodi non solum species nulla apparet, sed si qua aliunde petita sit, evanescit. Qui enim corporalem exercitationem quamlibet parum utilem esse dicit, i. *Tim.* IV. v. 8. credasne hunc flagellandi exercitio tantum tribuere, ad pietatem? Qui cum aliis suæ ætatis hominibus vitæ innocentiam certare poterat, putasne hunc sanguinariâ castigatione corporis sui opus habuisse, ne aliis prædicans, ipse reprobus fieret? Qui infirmissimum quemque spectabat, ne à sacris Christianorum alienus redderetur, ane hunc tam crudelis disciplinæ coram populo Corinthiorum jactatorem fuisse dixeris? An denique illum, qui Moisaicæ legis jugum Christianis nequaquam imponendum esse, toties tamque operosè & graviter docuerat; cruenta illa proprio corpori inferenda supplicia, suò exemplo commendasse, existimaveris? aut si existimes, cui persuadere te posse speraveris? Apage itaque flagella ista à Paulo, qui ab hostibus religionis quidem ea pati, non item sibi ea inferre, didicerat.

§. XII. Neq; verò in cæteris quæ §. X. meminimus, exemplis aliquid extat, quod Mastigophilis præluxerit. A jejuniis, ciliciis, clamoribus *Ninivitarum* pœnitentium, ad castiones sanguinolentas proprii corporis, nulla sanè est consequentia. Non à simili ad simile; non à minore verisimilitudine ad affirmandam majorem: non à conjunctorum altero ad alterum. Et quis nexus est austeræ vitæ *Johannis Baptistæ*, cum laxo flagellationis exercitio? Siccine omnes, qui vitam duriozem vivunt, ad flagellantium castra revocandi sunt? aut, quia sub uno genere corporalis afflictionis ista continentur, num à genere ad certam speciem, aut ab una specie ad alteram, affirmando concludere licet? Taceo, quòd singularis illa vivendi forma, quæ peculiari directioni Spiritûs sancti debetur, non fuerit fidelium turbæ in exemplum, quod actu externo imitarentur, proposita.

Publi.

8 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis.*

Publicanus, pectus suum tundens, flagellantibus sese vicinior videtur. Sed profectò pectus pugnò tundere, idem non est, atque in nudam cervicem scapulasve aut tergum flagellò ad sanguinem usque favire. Transeat ergo & *Publicanus* sine flagello justificatus domum.

§. XIII. Manifesta est carnificina Scripturæ, quando in vaticinio *Zacharie* cap. XII, 10. de planctu super Messia confixo, quasi super unigenito, &c. *anniversariam flagellationem, quæ ultima quadragesima sit, prædictam docet Gretserus in Apol. de discipl. 2. cap. 2.* Non dicemus, quàm longè aliam, imò varias interpretationes alii scriptores Pontificii afferant: (quas *Gerhardus Conf. Cathol. l. c. p. 125. 126.* collegit) *Gretserianam* autem videre non potuerint. Certè plangere mortuum confixum; & *anniversariâ flagellatione* proprii corporis, suoque adeò sanguine, litare manibus defuncti, ita differunt, ut dubitare possis, utrum seriò rem egerit *Jesuita*, ac vel ipse sibi persuadere potuerit, quod aliis credendum proposuit. De loco ipso autem, ejusque sententia genuina, à *Judæorum* aliorumque *Ψευδεγραμνεία* liberata, legi meretur *B. Frischmuthii* nostri dissertatio peculiaris *A. 1668.* habita.

§. XIV. Quòd verò *Jeremias Drexelius* ex verbis *Ecclesiastici* cap. XXIII, 25. *Cibaria & virga & onus asino; panis & disciplina & opus servo;* flagellationes probare conatur in *Niceta* lib. 2. c. 4. miramur, viro sæpè alieno à nugis sociorum, istud excidisse. Clarum est verba loqui de his, quæ spectant ad disciplinam domesticam in statu herili: nec nisi per accommodationem ad corporis proprii disciplinam trahi posse. Quod si vel maximè placet homini è schola *Jesuitarum*, corpus suum *asini* instar habere; fortè ad eum morem, quo de veteri monacho *Hilarione* refert *Hieronymus*, in vita p. m. 92. quod cum *pubescenti corpori ejus solita voluptatum incendia suggestisset diabolus*, ipse iratus sibi; *Ego, dixerit, aselle faciam ut non calcitres &c.* simul tamen cogitandum erat, anne, si *asino* flagella, ac ne illi quidem fortasse ad sanguinem usq; infiguntur; ideò homini *Christiano* mandetur aut suadeatur.

fan-

Religioni Christianæ adversantibus.

sanguinaria sui castigatio. Sanè ne ipse quidem Hilarion id agnovit, aut quod se flagellaverit, demonstrari potest; & nisi labra & lactucas planè easdè bruto animanti & homini adscribas, à simili petitum argumentum omninò claudicare intelliges.

§. XV. Quod si omnia ea, quæ Scriptura commemorat de flagellationibus humanis, per vestiges, atq; ultrò citròque perlustres, equidem inter supplicia forensia, maleficis à magistratu infligenda, locum habuisse constat: ad religionem referri, & homines, desideria carnis reprimere volentes; aut spectaculum Deo placens, sibi aliisve profuturum exhibituros, flagellis se cecidisse nusquam invenies. Soli præstò sunt Baalitz, qui cum Propheta *Ἰεοπέμπτω*, Elia, de veræ religionis testimonio per miraculum ferendo certantes, *cultris ac lanceolis incidisse se leguntur, donec sanguine perfunderentur*, I. Reg. XVIII. 28. Atque hæc quidem actio flagellationi, saltem *κατ' ἀναλογίαν* respondet; quamvis instrumento differat. Certè quòd hæc ratione in se velut victimas sævierint, suo sanguine litaturi, & velut laceratæ victimæ sacrificiò Deum suum flexuri, religionis erat: Religionis inquam omninò, sed falsæ & inutilis, imò perniciosæ: Quod non obscure indicat ipse textus, cum homines istos, juxta *ritum suum*, *עבודתו* id egisse memorat: *ritum* intelligens sacrificialem atque ad eò religiosum: *suum* cum dicit, proprium illis, à legibus autem moribusque populi Dei alienum designat. Originem verò ritûs hujus Baalitici ad Satanam auctorem referunt *Lyra* pariter & *Sanctius*: quorum ille quidem breviter, *Dæmones*, ait in glossa, *delectantur in sacrificiis de sanguine hominis, qui est nobilissima creatura, ad imaginem Dei facta*. Hic verò in commentario ad h. l. f. m. 1251. 1252. prolixus est, ut tanquam à Diabolo ortum hunc inter gentiles ritum, ex scriptoribus variis describat; ac præter alios, quos allegat, *Isidororum* quoque ab *Historia Scholastica* in hunc locum citari docet: quæ huc transcribere, præter institutum est.

§. XVI. Itaque non erit, opinor, ut Mastigophili Pontificii disciplinæ suæ sanctitatem ostensuri, gentilium exemplis superbiant. Facile illa largiri possumus: applaudere, ideò flagellantibus sese, non possumus. Solent haud rarò

B

col.

10 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis*

colligi ab auctoribus, quæ *Tertullianus* lib. ad martyres ; & in *Apologetico* c. 46. quæ *Lactantius* lib. I. de Falsa Relig. cap. 21. quæ inter ipsos gentiles *Plutarchus* de antiquis Laced. institutis, *Pausanias* in Laconicis, *Philostratus*, *Lucianus*, *Cicero*, *Apulejus* Lib. VIII. *Metamorph.* & ex *Seneca* libro de superstitione, (qui quidē jam olim amissus est) *Augustinus* L. VI. de Civ. Dei c. 10. alii ex aliis observarunt. Verū hęc neque Christianis olim probata ; & ab ipsis gentiliū sapientioribus, uti à *Seneca* l. c. etiam aperte taxata fuerunt. Placet sibi quidē in illis *Greiserus*, atque his exercitiis Christianos ad similem disciplinam incitari debere contendit lib. II. de discipl. cap. 3. p. 109. *Lactantius* profectō non solum hoc nomine reprehendit ritus istos, quod falsorum Deorū cultui destinarentur ; sed crudelitatem ipsam sacrorum illorum castigat ; *Infamiam*, *Flagitium*, *Dementiam insanabilem*, appellat ; addens illud *Poetæ* : *Tantum religio potuit suadere malorum. Quæ peperit sepe scelerosa atque impia facta.* Nec tantum *civ. de gov. modicav*, sed expressē illam simul, quā homines *sectis humeris suo cruore sacrificant*, *insaniam* taxat. *Augustinus* autem, velut *Senecā* præeunte, monet, perversos istos homines etiam *Tyrannorum* severissimorum crudelitatem superare, qui licet *aliorum membra lacerasse* legantur, *neminem sua lacerare jusserint.*

§. XVII. Possimus & *Turcas* hujus moris amantes, in societatem à Pontificiis *Mastigophilis* vocatos, concedere : de quorum flagellationibus spontaneis *Schweiggerus* in *Itiner.* L. II. c. LVIII. p. 197. agit. De Religiosorum verò inter *Muslimos* in corpora sua rabie, varii varia narrant ; quorum nomina & scripta, imò verba quædam suppeditant *Hospinianus* Lib. I. de Monachis cap. ult. fol. m. & *Hoornbeck* *Summ. Controv.* Lib. III. de *Muhammed.* p. m. 154. 155. Verū heic una succurrit illud *Lactantii* l. c. *De barbaris non est adeò mirandum, quorum religio cum moribus congruit. Nostri verò, qui semper mansuetudinis & humanitatis gloriam sibi vendicarunt, nonne sacrilegis his sacris immaniores reperuntur? Hi enim scelerati potius sunt habendi, qui cum sint liberalium disciplinarum, (addo, & verbi divini) studiis expoliti, ab humanitate desciscunt, quàm qui rudēs, & imperiti ad mala facinora honorum ignorantia labuntur.*

§. XVIII. Sed

Religioni Christiana adversantibus.

§. XVIII. Sed neque *Judeos* flagrorum disciplinæ addictos fuisse negabimus. Certè *Pharisæos* quondam veteres in ea se exercuisse; quidam referunt. Et nostro seculò *Judeos* pœnitentes sese invicem flagellare consuevisse, notum est. Utrunque autem simul apparet, quod Pontificiorum causæ obest.

§. XIX. Veteres illos nescio, an flagellis usos fuisse satis aperte constet. Provocatur ad cap. III. Libri *Sota* in *Talmude*. Et ibi quidem *Mischnah* IV. sub finem p. 432. editionis *Cl. Wagenfeilii*, אשור פרטור ומכור פרטין הרי אלו *Mulier Pharisæa, & vulnera Pharisæorum, ecce ista sunt, quæ orbi interitum afferunt.* In excerptis autem *Gemaræ*, Libri *En Jacob*, ibidem adjectis, sect. I. pag. 541. inter septem genera *Pharisæorū* memoratur פרט קיזא *Pharisæus venæsector*. Sed quòd vulnus aut percussio *Pharisæi*, sit vulnus ex flagris, à *Pharisæo* sibi ipsi inflictum, conjici fortasse potest, probari non potest. Posteriore loco, quamvis ex mente *R. Nachmanis F. J. Pharisæus venæsector sit, qui sanguine parietes conspergit*: *Buxtorffius* tamen in *Lexico Majore* fol. 1852. & *Lightfootus* in *Horis Ebr.* ad *Matth.* III p. m. 235. ex *Targum Babyl.* & *Glossa* atque *Aruch*, hominem ejusmodi nobis sistunt, qui clausis prope oculis ne mulierem aspicere oporteat; aut obviam euntibus nimis humiliter cedens, caput ad parietem allidit, ad sanguinis usque profluvium. Quorum utrumq; longè abest à flagellatione. *Targum Hierosolym.* *Lightfootò* citante, de eo quidem exponit, qui unicum prestat præceptum ac unicum officium, ac sanguinem eliciat ad unumquodque. Anne autem per flagella, & quomodo ad singula seu officia seu præcepta, sanguinem elicere consueverit *Pharisæus*; non exprimitur. Neque verosimile est, viros illos doctissimos *Buxtorffium*, *Lightfootum*, & qui hodiè rem literariam inter primos ornat, *Wagenfeilium*, disciplinæ illam partem, quæ flagellando fit, aut ignoraturos aut dissimulatuos fuisse: si *Pharisæorum* illa vulnera ac venæsectiones huc revera spectassent. Fac autem, hanc fuisse mentem *Mischnæ* pariter & *Gemaræ* II. cc. nolint profectò nostri sua religionis exercitia ita commendari, ut dicatur: *Ecce illa sunt, quæ orbi interitum afferunt!* aut *caliginem afferunt*: vel *in causa sunt, ut rerum ordo*

mutetur, ut fœda & tristis ubique sit facies: quod de Phariszorum vulneribus ibi pronuntiatur, & Cl. Auctor Commentarii p. 440. juxta Maimonidem interpretatur.

§. XX. De posteriore Judæorum pœnitentium more, Buxtorffius in synagoga Jud. cap. XXV. p. m. 521. memorat, quod Judæi ad festum Expiationis se preparantes, nono die, post peractas preces & Confessionem, soleant alter ab altero vapulare & lorò cædi in synagoga, idque ut tantò magis ad animum revocent, abstinendum esse à peccatis, quibus hætenùs quisque addictus fuit. Flagellationis autem hujus hanc esse rationem, quod bini semper in peculiarem quendam scholæ locum eant, tum alter humi se prosternat, vultu ad septentrionem obversò, tergò verò ad Meridiem, aut vice versâ: alter vero loro bovino vel cingulo triginta novem ictus dorso ejus infligat. Illum, qui flagellatur, interim confiteri, sibi que ipsi ad singulas voces pectus plangere; videlicet dum flagellator ex Psalmo LXVIII. v. 38. tredecim voces ter repetit, & ad singulas voces ictum infligit, quod novem & triginta ictus constituat. Hunc postea etiam humi procumbere & eodem modò à socio excipi, & ita graves peccatorum suorum pœnas dare. Quarum tamen acerbiter Buxtorffius ita deniq; describit: *In hac, inquit, flagellatione asini mutuum fricant, lacertis que suis parcunt.* Unde parum laudis aut religiosæ disciplinæ, Christianis imitandæ conspicitur.

§. XXI. In Christiana Ecclesia quamvis confessores veræ doctrinæ, virgas, flagra, fustes, lora, nervos, scorpiones, & similia crudelitatis instrumenta à persecutoribus adhibita, sæpe & magnò animò sustinuerint, quod ex *Cypriani serm. de Lapsis*, Autore de laudibus Martyrii, & pluribus Apologeticorum scriptorum auctoribus, Martyrologio quoque Romano & aliunde constat: nemo tamen primorum & primis proximorū seculorum decursu apparet, qui voluntariâ tali afflictione corpus ipse suum laceraverit. *Athenagoras* potiùs in legatione pro Christianis p. 29. ubi de Dæmonibus agit; *Ut nihil dicam, ait, de hominibus illis, qui cultris & flagellis nodatis se ipsos discruciant, nihil etiam de diversis Dæmonum generibus; Deus certè ad ea, que*
præter

Religioni Christianæ adversantibus.

præter naturam sunt, neminem movet. Imò bene est, quòd in Græca
& Orientali Ecclesiâ hæcenus ne unum quidem exemplum flagellationum
reperiri potuisse fatetur Gretserus lib. de discipl. c. 10. nisi quod
unum locum Climaci ejusq; Scholiastæ Elia Cretensis huc referre,
an detorquere dicam? conatur. Atqui Johannes ille Climacus de-
mum ad A. C. DLX. collocatur à Bellarmino, quo tempore non
tàm pietas crevit, quàm superstitio: ac nihilominus, si vitam
ejus sub compendio à Daniele humili Monacho conscriptam evolva-
mus, (quæ opusculo Climacis, unde nomen traxit auctor, sive
Scalæ Paradisi, ut aliàs appellatur, præfixa est Tom. V. Bibl. PP.
edit. Paris. III. fol. 254.) cùm multa Ascetæ hujus memoren-
tur, flagellationum nulla fit mentio: sed vivendi ratio, licet
adstricta, talis tamen ei tribuitur, quâ corpori vim nullam fe-
cerit, qui potius victu pariter & somno ita usus fuerit, ne per e-
normitatem inediae aut vigiliarum, animi intellectusque substantia conta-
besceret: Monachum quendam Isaacum nomine, gravi car-
nis incendio æstuantem, atque intestinum bellum singul-
tibus & lacrymis patefacientem, non horridâ illâ flagrorum
medicina uti jufferit; sed junctis precibus impetraverit, ut ser-
pens carnis effugeret, flagellis intensissimæ orationis edomitus. Neque hæc
orationum flagella, quibus serpens carnis expellebatur; in fla-
gra, quibus tergum infirmi scinditur, ullâ specie mutaveris.

§. XXII. Pœnitentium in veteri Ecclesiâ varia qui-
dem apud Cyprianum ferm. de lapsis, Ambrosium lib. II. de Pœ-
nit. c. X. Chrysostomum in Homiliis variis, Eusebium L. V. Hist.
Eccl. cap. ult. Theodoretum L. V. H. E. c. XVII. & alibi extant si-
gna externa, quibus dolorem suum ob admittâ peccata de-
clarârunt: quando pulvis vestibus & ciliciis induti, lacrymas
profuderunt, cineribus quoque à se ipsis conspersi, jejunia ce-
lebrârunt atque Eleemosynas largiùs erogârunt. De flagellati-
onibus autem est silentium, exemplum aut vestigium nullum.

§. XXII. Atque ut rem in pauca contrahamus, certum est,
mille annorum spatio & ultra, caruisse Ecclesiam crudeli isthoc
genere disciplinæ. Ad Damiani tempora initium moris illius
à quibusdam refertur, quem circa annum M LX. floruisse, mor-
tuum autem A. M. LXXII. testantur Chronologi. Antiquius

14 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis.*

exemplum nec *Baronius* in vasto *Annalium* opere suppeditavit: neque *Greiserus* allegare potuit, ut maximè optasset. Sed nec satis claret ritus illius auctoritas apud *Damianum* in *Epistolis*. Et fac eam prorsus esse liquidam; mirum tamen est, huius hominis opinioni aut exemplo tantum tribui à Pontificiis, qui in *Epist.* ad *Henricum Ravennæ Episcopum* cap. XVI. *Liberium P. R. hereticum & seditiosum fuisse*, scripsit; & in *Ep.* ad *Firminum Episcopum, Leonem IX. Pontificem* aperte reprehendit propter bellum in *Nortomannos* gestum: quò duplici nomine ei succenset *Bellarminus*. Verùm illius quidem *asclæ*, & flagellationibus dediti feruntur *Dominicus Loricatus Franciscus Assisianus, Vincentius, Norbertus, Bernardinus, Ludovicus Tholosanus, Henricus Suso, Anno Coloniensis, Carolus Borromæus & alii*, quos vastis voluminibus exponunt *Aloisius Lippomannus & Laurentius Surius*. Nec negaverim, variam corporis carnificinam his minorum gentium sanctis adscribi. Sed profectò tantum in Ecclesia tunc habita non fuit, quæ publicè approbaretur & commendaretur.

§. XXIV. Quod ut clarius appareat, ad famosam illam sectam Flagellantium, quæ seculis XIII. & XIV. turbas dedit, accedamus. Facile intelligunt omnes, quòd, si ritus ejusmodi sacer aut religiosus in Ecclesia ante id temporis receptus fuisset; occurrente tali spectaculo mentes hominum non adeò percelli & in admirationem aut stuporem trahi potuerint. At ecce! nobis historicorum sententias de origine sectæ flagellantium. Auctor Anonymus, *S. Justinæ Paduanæ Monachus*, Lib. III. *Chronici sui*, de rebus in *Insubribus & Euganeis* h. e. *Lombardia & vicina Marchia Tarvisiana* gestis circa tempora *Friderici II. Rom. Imp.* usque ad *A. C. M C C L X X.* quod *Christ. Urstius* Tomo I. *Germaniæ Historicorum* a se editorum inseruit, p. 612. 613. expositis flagellantium ritibus, *super ista*, ait, *pœnitentia* repentina non solum viri mediocres, sed & sapientes non irrationabiliter mirabantur, cogitantes, unde tantus fervoris impetus perveniret: moximè cum iste modus pœnitentiæ inauditus, non fuisset à summo Pontifice institutus, nec ab alicujus predicatoris vel autorizabilis personæ industria vel facundia persuasus, sed à simplicibus summe initium;

inimicum; quorum vestigia docti pariter & indocti subito sunt sequuti. Colligit inde pro sua credulitate Monachus, quod revera Spiritus sancti gratia, quae nescit tarda rerum molimina, imò repente, ubi vult spirat, cor unius hominis sui amoris igne succensa, exemplo illius ceteros inflammaverit. Sed qui liberiores à cæca superstitione morem illum considerarunt, cum auctorem inter homines certum non invenirent, Satanæ præstigiis, ejus inquam, qui Baaliticæ & similibus inter gentiles flagellationibus causam dedit, istius quoque disciplinæ originem adscripserunt. Inter illos Albertus Cranzius Lib. VIII. Wandalicæ Cap. XXIX. p. m. 194. Incertum, scribit, quò autore primum instituta fuerit secta flagellantium, nisi illo, quem ceteris non vigilantibus tradit Evangelium super seminasse zizaniam: unde & Acephali (hoc est sine capite) sunt appellati. Non tam ista adducimus, ut hæc solâ assertione nixi, tanquam Dæmoniacum cultum illum damnemus: quàm ut constet, ideò in tam diversa & contraria de auctore primario (Sanctus? an malus ille spiritus fuerit?) sectæ flagellantium judicia delapsos esse veteres scriptores; quòd Ecclesia anteriorum temporum ad eam usque ætatem sanguinaria illi pœnitentiæ, quam Aventinus vocat L. VII. Annal. Bojorum p. 432. nec lege aut approbatione, neque exemplis laudatis patrocinari deprehenderetur. In primis notandum est, quòd Joannes Gerson, strictò adversus Flagellantes calamo A. M. CCCC XVII. inter alia hoc utitur argumento; Lex Christi sufficienter ab Apostolis & sacris Doctoribus explicata, non invenitur tales novitates flagellantium se constituisse, prædicando vel aliter, sed potius reprobasse, tanquam suspectissimas & periculosissimas, & quæ vergere possunt in scandalum Christianorum apud Judeos, Saracenos, & Paganos, tanquam lex Christi sit austera, crudelis, & in sanguinibus non in miserationibus enutrita. Quæ profectò verba non possunt eo restringi, ut flagellationes sectæ istius unice, fortasse quoad circumstantias aliquas intercurrentes, attineant; sed fatendum est, ipsum jugulum causæ peti, & flagellationes ipsas, ut sic loquar, flagellari, tanquam Christo, Apostolis, Doctoribus sequentium seculorū nequaquam probatas, sed vetitas; novas proinde, & multis nominibus fugiendas. Quod nobis hæc vice sufficit.

§. XXV. Non fert ratio instituti, Historiam sectæ istius Flagellantium (seu *Gesalorum*, velut ad imitationem nominis Germanici, *Geißler* / aut *verberonum*, quos Aventinus l.c. appellat,) prolixam texere; quique natales & cunabula, progressus, incrementa, quoad numerum pariter sociorum, & regionum per Italiam, Galliam, Germaniam utramque, Bohemiam, Poloniamque, multitudinem; quæ revelationum jactantia, qui magistri, quis apparatus vexillorum, vestitûs, flagellorum &c. qui gestus, quæ dogmata, mores, pœnitentiæ tempus, quæ fata & ex applausu hominum ingenti mox permutata tristior fortuna, quæ Magistratum secularium atq; ecclesiasticorû adversus illos severitas, inde exilia, carceres, supplicia fuerint: de quibus præter laudatos scriptores ll. cc. plura extant apud *J. Tritheimium*, *J. Nauclerum*, *Albertum Argentinensem*, *J. Dubravium*, *Gobelinum Personam*, & in Chronicis *Alsatiæ*, à *Bernhardo Hertzog*; & *Spirensi*, à *Christ. Lehmanno* editis; nec non in *Paralipomenis*, *Chronico Abbatis Urspergensis* adjectis, *Wolffii LL. memorabilibus* &c.

§. XXVI. Unde nec in eo morabimur, ut de adversariis flagellantium, qui calamô eos impugnarunt, multa adducamus. *Gerfonem* illis infensum fuisse, jam meminimus, & exhibent quadam illius excerpta ex P. I. Operum, Paris. A. 1521. edit. fol. 122. seqq. B. *Gerhardus* Confess. Cath. part. III. fol. 118. seqq. & *Elias Ehingerus* in Hist. Eccl. seculo XV. p. 384. seqq. sed & *Agidium de Fæno* Anglum Oxoniensem Theologum circa A. C. 1340. contra Flagellantes acre scriptum edidisse, idque in Collegio Balliolensi Oxonii adhuc extare; *Johannem* quoque *Hogen* (al. de Indagine) illis se opposuisse: *Gerhardus* l. c. observavit. Possent autem ex recentioribus Pontificiis qui Flagriones illos hæreticis accensuerunt, adduci *Alfonsus à Castro*, *Gabriel Prateolus*, *Marsilius Columna*, atque *Abrahamus Bzovius*: quorum nomina indicasse, nobis nunc satis esse potest.

§. XXVII. Unum illud addendum est, cujus silentium fortasse dubium relinquere in animo Lectoris poterat: videlicet, quî factum sit, ut, quæ ante seculum prius inter hæreses referebantur, hæc tènus adeò laudari & extolli & frequentari cœperint?

Sed

Sed nec Oedipò opus est ad solvendum hoc ænigma; quando jam olim in veteri illa scena, remotò velut velò apparuit, quod latere poterat, mysterium. Verbis *Alberti Argentinensis*, quàm nostris, proponere malumus, quæ ad rem præsentem spectant. Ita autem ille de fratribus istis, velut ex devotione, Avenionem, ubi Papa erat, venientibus, seque ibidem flagellantibus; *Relatum fuit*, inquit, *Clementi Papæ de modo pœnitentium*: ipse pro eo, quod sibi ipsi hujusmodi afflictionem & pœnitentiam injungebant, volebat eos incarcerasse. Sed quidam Cardinales eos excusabant, quòd non credidissent, malè in hoc fecisse. Et Papa sub pœna excommunicationis late sententiæ ipsis & omnibus Christi fidelibus prohibuit, ne de cetero flagellationibus publicis uterentur, sed pœnitens solus in Camera posset carnem se flagellare. apud *Urstisium* l. c. Tom. II. p. 150. Prorsus eodem modo *Naucerus*. in *Chronogr.* Volum. II. Gener. XLV. p. m. 891.

§. XXVIII. Summa rei huc denique redit; quòd Papa agnovit ἐφελοθρησκείαν flagellantium. Eam quatenus ad superstitionem faciebat, tollere noluit. Sed quòd in ritum publicum, absque consensu & approbatione Prælatorum, suâque in primis, aut Sedis Apostolicæ, ut loquuntur, abierat, & collectâ societate plurium, tentata fuerat; hoc ægrè habuit Romanum Præsulem. Itaque flagellatio hujusmodi iudicio imponentium talem pœnitentiam fieri debebat; juxta mentem Papæ & Cleri; quò & *Gerson* tendit l. c. Sed quòd hic alterum addit requisitum ex parte hominis seipsum flagellantis; ut fiat moderate & sine scandalo, & sine ostentatione, & NB. sine sanguine; ejus à Pontifice & Curia Papali rationem habitam non fuisse, apparet: quando potius per experientiam pariter & fide historicâ constat, non displicere Clero aut Pontifici Romano, si quis vel ad necem usque se flagellaverit, modò auctoritati superiorum nihil derogat, sed societatem, leges, dogmata, ritus Ecclesiæ Romanæ approbasse & servasse cognoscatur: quemadmodum Neophytus quidam Japonensis, qui usque ad mortem flagellis se occidit, & Patri seni se flagellandum ultrò exhibuit, à *Nic. Trigantio* laudatur in *Annal. Japonicis* A. 1615. Aug. Vind. editis pag. 74. Certè quod sectam Flagellantium seculo XIII. & XIV.

C

terras

terras obeuntem, multis non solum doctrinae erroribus seu haeresibus, sed & criminibus, detestandis, infamem faciunt scriptores quidam; non tamen ad hos pertinere videtur, quos à Pontifice comprehensos, à Cardinalibus excusatos cognovimus, quibus nihil aliud, quàm, quod inconsulto Prælatorum & ab his dependentium sacerdotum iudicio, sibi ipsis afflictionem & poenitentiam huiusmodi imposuerant; vitio datum fuit: Alberto Argentinenfi & Nauclero testibus. Monachorum autem & sacerdotum eius temporis vitia ab illis taxata fuisse, multi testantur; sed hoc ipso Cleri odium contraxisse, & accusationibus aut delationibus variis jure? an injuria? agitati obnoxios fecisse, alii insinuant, alii apertè fatentur. Quamquam nostrum non sit, excusare illam hominum turbam: qui ne Krantzio quidem fidem derogabimus, cujus, exposita narratione sectæ Flagellantium, hæc denique est *Frinçois*: *Habet inter mortales etiam diabolus martyres suos. Metrop. Lib. IX. cap. XLIV. pag. m. 258.* Postquam igitur constat, flagellationem sui spontaneam, quam, vetus Ecclesia, tum Israëlita veteris; tum Christiana novi fœderis, neque inter opera poenitentia, neque inter partes cultus Deo placentis, collocavit; Romanæ tamen curiæ, pridem placere cœpisse, modò nihil derogetur auctoritati & legibus suis: age videamus, quantum ea Deo displiceat, & jusq; legibus & humano officio adversetur. Præcipue ad Decalogum ejusque præceptum quintum accedendum est, quò constat, non solum occisionem proximi; sed & sui: ac porro, effusionem sanguinis non solum alieni; sed æquè aut magis sui sanguinis profusionem omnem, quam caritas non imperarit, aut prudentia Christiana non direxerit, in vitio poni ac damnari.

§. XXIX. Ne longè abeamus, præstò est ex ipsis Pontificiis supra laudatus Gerson l.c. qui post alia multa Flagellantibus opposita argumenta, postremum hoc urget: *Sicut non licet homini seipsum propria auctoritate mutilare vel castrare, nisi pro sanitate totius corporis consequenda: sic nec (licet) ut videtur, quòd à seipso quis sanguinem violenter ejiciat, nisi causa medicinae corporalis. Alioquin similiratione posset homo se cauterizare per ferrum ignitum, quòd adhuc nemo posuit vel concessit, nisi forsitan idololatæ vel falsi Christiani, quales reperiant.*

Religioni Christiana adversantibus.

19

perium in India, qui se putant baptizari debere per ignem. Atque hujus argumenti vim etiam adversus hodiernos in Papatu flagellantes ostendemus & urgebimus.

§. XXX. Certum est, & post Gersonem docet Laymannus L. III. Theol. Mor. Sect. V. Tract. III. P. III. cap. 1. §. 1. p. m. 200. quod seipsum mutilare vel castrare extra casum necessitatis non solum sit peccatum contra charitatem sui, sed etiam injuria contra Deum. Et addit Laymannus, Est communis doctrina cum S. August. lib. 1. de Civit. c. 20. Thom. 2. 2. q. 64. a. 5. Ratio est, quod homo membrorum suorum non sit Dominus; sed solus Deus eorum conditor, & conservator. Ergo injuriam quodammodo Deo infert, qui extra casum necessitatis & non tradita sibi à Deo potestate, ea abscindit, vel mutilat. Quae ratio indicatur Can. Apost. 21. aliàs 22. si quis seipsum mutilavit, ne sit Clericus: est enim sui homicida, & Dei opificii hostis. Vtd. Canon. I. Concil. Niceni I. aliosq; plures allegatos in decreto, Distinct. 55. Sequitur Laymannum Patritius Sporer, Passaviensis, Ord. Fr. Min. Recollect. Prov. Argent. SS. Theol. Lector Jubilatus, Tract. V. Theol. Moralis Anno superiore Salisburgi editæ, in præc. V. Decal. cap. III. §. IV. p. 308. Atqui sanguinis hactenus eadem profectò est ratio, quæ membrorum. Est sanè ille pars corporis, atque inter partes similes, quæ fluida sunt, in primo locatur ordine. Est porro vehiculum spiritus vitalis, neque sine eodem concipi potest, vel existere: ubi sanguis ibi spiritus vitalis & vice-versa: sanguis solus aptus est ad foenerandum calorem: de quibus uti Medicorum filii plures, ita imprimis legi meretur πολλὸν αἷμα ἢ ἄλλων, Excellentissimus Wedelius noster in Physiologia sua reformata proximò abhinc mense edita, cap. II. §. 7. p. 36. cap. IV. §. III. p. 71. 83. 102. seqq. Itaque non est, cur dicas, hominem sui sanguinis esse Dominum, qui membrorum Dominus non est: aut extra necessitatis casum sanguinis quadam parte privare se posse, cui ne digiti parte, aure unâ aut nasò aut labiò ad integritatem corporis spectante, extra casum necessitatis privare se licet. Est igitur etiam sanguinis illa effusio temeraria, non solum peccatum contra charitatem sui, sed & injuria contra Deum.

§. XXXI. Frustrà hîc obtenditur refrenatio concupiscentiæ carnis, quæ & ipsa necessaria sit, & ad eam aut necessaria

C a

saria

faria aut utilis fit flagellatio illa sui corporis. Nam & huic objectioni facile responderi potest ipforum Pontificiorum verbis, & servatâ ἀναλογία inter mutilationem corporis, quoad partem quamlibet, etsi minimè principalem; & inter effusionem sanguinis per flagellationes. Præstò est, quem modò citavimus *Patricius Sporerus* qui, l. c. p. 309. *Origenem* à SS. PP. graviter reprehensum commemorans, quod se ipsum castraverit ob vitandam incontinentiã, maximè eò quod versaretur inter puellas *Amanuenses*: Quasi, addit, incontinentiam superaret membrorum mutilatio, & non magis fortis & constans voluntas, quæ etiam brutaliter sæviante carne, fidam firmamq; in Deo stationem tenere potest; cum nemo cogatur consentire. Quâ ratione etiam dixeris, incontinentiam non superari flagellationibus, sed magis forti & constanti voluntate, quæ desiderii carnis repugnat &c. Quod si alium ex isto grege audire placeat, promptus adest *Lessius* Lib. II, de *Justitia & Jure*, cap. IX, dubit. XIV, p. 101. Quærit enim, *Utrum ob animæ salutem, v. g. ad carnis tentationes vitandas aut superandas liceat se mutilare?* & respondet, id nunquam licere. Rationem hanc addit; quia id nunquam est medium necessarium ad animæ salutem. Non enim membra adferunt homini perniciem (alioquin Deus pravè naturam instituisset) sed malitia & negligentia liberæ voluntatis. Unde qui ob hanc causam membrum aliquod secant, tacitam quandam injuriam & blasphemiam Deo irrogant. Nonne verò de flagellatione dorsi & actu eliciendi inde sanguinem, velut ob animæ salutem, & ad carnis tentationes vitandas aut superandas, dixeris æquè, non esse medium necessarium? Non enim dorsum aut sanguinem, qui est in dorso, adferre homini perniciem &c. Sed pergit de mutilatione *Lessius*: Adde, inquit, neque etiam esse conveniens remedium vel utile, quia abscissio vel castratio, de quâ præcipuè est questio, non tollit tentationes carnis, sed solum impedit generationem, externum veneris vel gulæ usum, quin potius illi qui castrantur, præsertim in virili ætate, magis incitantur libidine. Ita hîc dicendum, flagellationes non esse conveniens remedium vitandi aut vincendi carnales concupiscentias: impedire fortasse tantisper, dum dolor durat, externum veneris aut gulæ usum, non autem tollere tentationes ipsas, quin potius superato flagellationum dolore, carnem non minùs quàm antea despu-

despumare posse & solere in libidinem. Certè de lascivia flagellantium illorum veterum, quos memoravimus, hæc leguntur in Chronico Alsatia Bernhards Herzogs Lib. VIII. cap. XX. Diese Geißelfarth wehret wol ein halbes Jahr / daß alle Wochen eine Gesellschaft der Geißler gen Straßburg kamen: Darnach rotteten sich die Weiber zusammen / zogen auff dem Land und geißelten sich / desgleichen junge Knaben und Töchter / daß lezlich Rindsköpf von ihnen fielen / also geißelten sie einander.

§. XXXII. Quod si fidem huic relationi denegare aufint Pontificii, fateantur saltem, quòd, si flagellationibus vis illa restringendi concupiscentias carnis reverà tribuenda sit; etiam scarificationes balneatorum, præsertim frequentius & ad non parvam sanguinis profusionem adhibitæ, non minùs quàm flagellationes illæ, medicinam animæ præstent; ac parum interfit, illorum hominum operà utantur & balnea frequentent, qui pœnitentiam acturi sunt; an suas ipsi scapulas cædant: balneatoribus autem non solum ut corporis, sed etiam ut animæ curatoribus honorem & præmia persolvant. Fac itaque sanguinis effusionem hîc spectari, quatenus sanguis, uti vehiculum spirituum vitalium (forte malles dicere animalium; saltem quatenus serum sanguini miscetur,) simul passionum, aut affectuum fomes esse putatur: sanè si non ideo in genitalia favire licet, quod semini fabricando dicata, salacitati serviunt; non magis causa est, cur in sanguinem sis crudelis. Aut quare è dorso eliciendus sanguis, qui per venæsectionem à chirurgo aut tonsore rectius cieri poterit? Imò corpori curando ista relinquenda: non animæ temerè applicanda.

§. XXXIII. Quâ ratione simul occurritur ei sententiæ aut objectioni, quâ sanguinaria illa pœnitentia non tam in universum commendatur, quando abs homine quovis, suum iudicium & voluntatem secuto; sed tunc demùm, quando ex arbitrio sacerdotis, velut iudicis Ecclesiastici suscipitur atq; exantlat. Quod si enim illa in corpus & sanguinem exercita violentia non est conveniens remedium ad tollendas pravas concupiscentias; uti ostensum est: fatendum quoque, quòd

224

25 *Dissertat. de Flagellationibus Pontificiis*

non possit à ministro Ecclesiæ prudenter imponi, aut suaderi aut consuli, tanquam medium ad talem finem. Nec est, quod satisfactionis titulum hîc substituas. Nam de ejus vanitate post paulò in parte posteriore hujus Dissertationis videbimus. Interim nescio, an sacerdotes Pontificii eò prætextu uti velint, quasi corporis temperamento mutando talia præcipiant, ut hâc ratione moribus, qui plerumque corporis temperamentum sequi solent, medeantur. Ita enim vel Medicorum aut Chirurgorum partes ipsi sibi vendicaverint; vel consilio aliorum nixi, demum ad præscribendas flagellationes accedent: quorum neutrum, opinor, sibi tribui patientur. Et probandum demum fuerit, sanguinis illam profusionem ex flagellatione, per naturam facere ad hanc, de quâ quaeritur, temperamenti alterationem. Neque nobis, dum non constat, quid hîc electuri sint, integrum est, his immorari prolixius. De Judæorum sacerdotibus ad sacrificia destinatis novimus, & scripta quædam illorum testantur, quòd lanionum artem didicisse eos oportuerit, ut animalia munda quoad partes internas ab immundis facilius discernere; & mactationis ac divisionis actus rectius exercere ac perficere possent. Sed Christianæ Ecclesiæ ministros, præter verbi & sacramentorum curam, non novimus demandatam esse operam peregrinam, quâ circa corpora hominum, uti veteres illi circa corpora brutorum, versentur. Atque ita, quamdiu firmiora ostendere illi non possunt, quibus à præcepti quinti, quod est in Decalogo, vinculis liberentur, fixa manebit vis prohibitiva: & jactata illa religio, non tantùm ut frustranea, sed & legi de caritate sui adversa, inque Deum legislatorem & corporis nostri Dominum injuriosa, meritò damnabitur.

§. XXXIV. Præter præceptum illud quintum Decalogi. Nostrates aliqui legem aliam divinam flagellationibus Pontificiis opposuerunt ex *Levit. XIX, 28.* ubi Deus ad populum suum: **וְשָׂרֵשׁ לְנֶפֶשׁ לֹא תִתְּנוּ בְּבָשָׂרְכֶם** *Et incisionem anime* (juxta versionem *Xantis Pagnini*, aut, *pro anima*, juxta *Ariam Montanum*) *non dabitis in carne vestra.* Quæ *Deuter. XIV, 1.* sic repetitur: *Filii vos (estis) Domini, non incidetis vos:* **בְּנֵי אֱתֹם לֹא תִהְיוּ**

וְלֹא תִתְּנוּ לָהֶם לְאֱלֹהֵיכֶם לְהִתְּחַלֵּץ דֹּעַת הִינֵּה, morem illum, quò homines sese sponte cadunt, Deo exosum, & filiis Dei plane dedecorosum esse. Ac certum est, fundamentum legis prohibitivæ collocari in disconvenientia actûs prohibiti cum statu filiorum Dei, quâ tali. Et quanquam flagellationum ibi expressa mentio non fiat; quia tamen flagellationes Pontificiæ sub communi genere cætionum haud dubiæ continentur; ac licet non omnis cætio sui per flagella fiat, quia tamen flagellatio Pontificia utique importat cætionem dorsi, præsertim quando stellulæ acutæ implicantur nodis aut extremis partibus flagellorum: ideò negatò aut prohibitò genere, speciem quoq; istam negativo præceptò contineri ac prohiberi clarum est.

§. XXXV. Equidem *Lorinus* ad l. c. Levit. ut & *Greserus* Lib. II. cap. II. & *Apol. pro Discipl. l. II. cap. IV.* varia excipiunt: præsertim (1) legem illam positivam judicialem esse, non moralem, quæ Christianos obliget. (2) restringi ad afflictiones super aliorum morte aut funere, gentilibus usitatas. (3) spectare ad lanienam, quæ fit cultellis aut lanceolis aut pugiunculis, qualis gentilibus usu recepta; sed nimis crudelis fuerit. *Nostrates* autem *Baldwinus* in Exam. *Apol. Schopp.* pro Indulg. p. 423. seq. & in *Phosph. Cathol. L. IX. c. I. p. 823. seq.* *Zeeman.* in *Carnif. Esavit. p. 192. seqq. & 287. seqq.* *Dannhauerus* *Hodom. Spir. Pap. Phant. XI. p. 851.* vim argumenti ex locis illis petiti contra exceptiones illas felici successu asseruerunt. Nobis dum brevitati studemus, sufficit monuisse, (1) benè esse, quod agnoscant Pontificii, legem illam ita spectasse Israëlitas, ut Deus declararet, eâ prohiberi à se morem ejusmodi, quem in gentilibus detestaretur. Atqui quæ lege merè positivâ, v. g. forensi, prohibentur, talia sunt, quæ extra populum istum, lege ista peculiari obligatum, vitio carent. Quæ autem in gentibus ab Ecclesia alienis improbat ac detestatur Deus, eacum Israëlitis interdicta leguntur, lege morali non merè judiciali prohiberi, fatendum est. Et quia Israëlitis, quatenus filii Dei sunt, incisiones illæ prohibentur; Christiani autem in N. T. omnino etiam filii Dei sunt: dubitari multò minus debebat, quin etiam ad hos spectet lex illa, & ne quid statui suo

repu-

repugnans admittant, moneri eos ac juberi. Quanquam enim deinde leges alia ll. cc. succedant, quæ mere positivæ sunt, & v. g. discrimen ciborum, quoad animalia munda & immunda, &c. attinent; notum tamen est, & vel ex ipso decalogo constat, quomodo ceremonialia moralibus à Deo jungi consueverint: neque adeò, cum ceremonialia quadam videmus, ideò conjunctas leges, quæ antecedunt aut sequuntur, morales esse negandum est. (2) Concedi quidem posse, quod præsertim ex loco Deuteronomii & verbo לָמַת, quanquam etiam ex verbo שָׁנַת l. c. Levitici, probari solet; sermonem utrinque esse expressè & formaliter de cæsione proprii corporis in casu funeris amicorum & luctûs inde nati: simul verò agnoscendum, quòd cum Deus non omnem super morte aliorum luctum prohibeat, etiamsi externò quodam signò declaratum: illum, qui cædendo proprium corpus declaratur, ita prohibeat, ut testetur, ideò displicere talem luctum, quia spontanea proprii corporis cæsio sibi displiceat. Unde facile constat, cæsionem ejusmodi etiam extra casum luctûs super mortuos displicere Deo, & ab eo prohiberi. Quòd autem excipiunt Mastigophili, non ideò prohiberi incisionem illam, quòd simpliciter Deo displiceat; sed quòd dolor ex morte amici huc impellere non debebat: aliter itaque rem sese habere, si quem dolor ex peccatis suis, & studium refrænandi carnem, ad flagellandum sese commoverit: certè meminisse debebant, quomodo gentiles quidem illi super mortuis se ceciderint, tanquam pro anima amici (hoc enim est illud לָנַשׁ) suo sanguine litaturi; quod multis scriptorum testimoniis pridem demonstratum est: similiter autem in Ecclesia Romana, coli & laudari pridem cæperit, præter eum morem, quo pœnitentes ob sua peccata se castigant, etiam vicaria quadam pœnitentia sanguinaria, velut in gratiam laborantium in purgatorio. Ubi non ovum ovo magis, quàm ritus hic cæsioni illi ethnicorum pro anima defuncti, similis fuerit. Neque verò vel probabiliter affirmari potest, quòd cæsiones illæ ideò tantum displicuerint Deo, quòd pro aliis fierent, placitura Deo, si pro se quisque in suum corpus saviisset. Violentiam

tiam ipsam in corpus proprium exercendam prohibere Deum, manifestum est. Itaque (3) mirum tandem, quòd Pontificii casionem corporis per cultellos aut lanceolas, crudelitatis ream agnoscunt; eam quæ per flagella fit, quantumcunque sanguinis profundatur, à crudelitatis reatu absolvunt. Sanè instrumentorum ea non est differentia, ut per illa demum, non æquè per hæc, crudelitatis actus exercentur. Neque opinor actum venæsectionis ideò crudelem dixerint Pontificii, quòd lanceolâ fit: actum verò fustigationis, qui fit à carnifice usq; ad sanguinis profuvium, minùs crudelem, quia flagris perficitur, non cultellis. Imò verò quando Pontificii stellas acutas, ex ferro & chalybe conflatas, flagellis inferunt, quid denique discriminis superest inter illam gentilium & hanc superstitionum lanienam? Ac fortasse multoties repetitos flagellorum ictus, quibus nonnunquam, præter sanguinem, etiam humanæ carnis particulæ quædam evulsæ in adstantes terramve projiciuntur, plus crudelitatis, quàm illas sectiones ethnicas, habere dixeris.

§. XXXVI. Quæ cum ita se habeant, minimè omnium putandum est, Christianos in N. T. decere cruentam illam sui corporis afflictionem, quæ ne Judæis quidem in V. T. concessa fuit. Quando enim Circumcisio, olim à Deo ipsò sancita, Christo exhibitò, & expletò redemptionis opere, abrogata fuit unà cum toto cultu Levitico tam onerosò & difficili; ita ut spiritualia externis illis, velut umbris cessantibus, substitui juberentur: credasne, duriora, & magis affligentia corpus humanum, Christianis, quæ ipsi sibi inferrent, aut præcepta esse aut commendata? *Circumcisio*, olim tanti habita, jam nihil est. 1. Cor. VII, 19. & qui in præputio vocatus est, monetur, ne circumcidatur. V. præc. 13. Tribuitur autem fidelib⁹ circumcisio in Christo, non manibus facta, sed quatenus illi exuerunt corpus peccatorum carnis per circumcisionem Christi. Coloss. II. v. 11. conf. Gal. V. 2. 3. cap. VI. 12. 13. Ergone flagellatio corporis cruenta, quæ olim nihil fuit, imò prohibita fuit; jam apud hos, qui stant in libertate, quæ Christus eos liberavit, laudatores & amatorum turbam invenit? Taxantur à Spiritu S. illi qui præcepta & doctrinas homi-

num (ἐν τὰ λματῶν καὶ διδασκαλίας αὐτῶν) sectantur, quæ rationem quidem habent sapientiæ incultu voluntario & humilitate animi (ἐν ἐλεοθεσκεῖα καὶ ἀπεινοφροσύνῃ) & in eo, quod non parcant corpori, sine honore carnis, ad (necessariam) saturationem: (Ita enim rectissime vertit Er. Schmidius, quod in Græco est, ἐν ἀφειδία σώματος, ὅτι ἐν ἡμῇ τινι πρὸς πληρωμὴν Ἰησοῦ σαρκός: & constat, dirigī à Paulo stylum adversus eos, qui, dum corpus suum durius tractant, hoc ipsò sanctitatis speciem præ aliis temere affectant:) Nonne igitur eadem ratione dicendum est, displicere Spiritui S. illos, qui etiam nunc, præter jejunia & vigiliæ immoderatas, cilicia, peregrinationes &c. flagellis insuper lædunt corpus, sive cultu voluntariò, quem privatò prorsus ausu affectant; sive sacerdotum mandata pœnitentialia & doctrinas hominum ἀρχαίφως secuti: nec tantum negligunt corpus, sed crudeliter habent, honore suo sic privant, ut asini instar tractent, imò carnificinæ ignominiosissimæ subjiciant: & quasi hæc rationem sapientiæ ac sanctitatis singularis habeant, sibi aliisque persuadere laborant. Videtur talis religiosus quidam esse & modestus, corpusque contemnere: Sapientiam autem non habet efficaciam aut ipsa veritate. Deus enim corpori honorem suum contribuit, ipsi verò illò non cum honore utuntur: dixeris cum Chrysostomo in h. l. ex interpretatione Wolffg. Musculi p. m. 1274. Spiritualis aut mystica flagellatio, sicut mortificatio membrorum, Col. III. 5. Crucifixio carnis sua cum affectibus & concupiscentiis, Gal. V. 24. Christianos decet: Præpostera & insolita corporis afflictio, præsertim cum opinione cultûs & meriti conjuncta, dedecet eos, & sententiâ Numinis ipsius damnatur.

§. XXXVII. Et jam res ipsa monet, ut ad posteriorem argumenti hujus partem accedamus, juxta ea quæ §. VII. indicavimus. Nempè si Gretserum audiamus, lib. 1. de discipl. c. VII. p. 75. Non nisi improbè dubitabimus de talibus disciplinis, num Dei placandi vim ac efficaciam habeant: credere potius tenebimur, flagellationem esse vitæ æternæ certissime meritoriam; juxta eund Lib. III. Apol. cap. II. p. 13. non solum omnis generis cœlestia dona & gratias, sed etiam coronam & mercedem vitæ æternæ apud Deum mereri: ex ejusdem sententiâ in Præcone Mastigoph. p. 360. Itaq; non tantum

tum in negotio pœnitentiæ & renovationis ad immutationem hominis internam, concupiscentiarum videlicet imminutionem aut suppressionem, flagellationes illas efficienter aliquid conferre; sed & in negotio justificationis coram Deo, seu in ipso tribunali divino, ad obtinendam immunitatem à pœnis aliàs infligendis, simul adjudicanda præmia aut mercedem potius gloriosam; sanguinariæ illi pœnitentiæ valorem, pretium, dignitatem singularem adscribunt. Provocat *Gretferus* L. II. de discipl. c. VI. p. 279. ad *Petrum Damiani*; ac certum est Lib. II. Epist. I. quæ ad Monachos ordinis Benedictini in Monte Casino scripta est, inter plures rationes, quibus suadet, revocandam esse intermissam aliquandiu consuetudinem, quâ nungulis diebus, qui Sabbatum præcedunt, verberibus in conspectu omnium corpus affligere solebant; hanc tandem declamatoriô stylô exaratam contineri: *O quam jucundum, ô quam insigne spectaculum! cum supremus Judex de coelo prospectat, & homo semetipsum in inferioribus pro suis delictis mettat (fortè legendum erat, mactat aut plectit) Ubi reus ipse in pectoris sui tribunalibus præsidens, trifarium tenet officium: in corde se constituit judicem, reum in corpore, manibus se gaudet exhibere tortorem; ac si Deo sanctus pœnitens dicat: Non opus est, Domine, ut officio tuo me punire præcipias, non expedit, ut ipse me justè examinis ultione percellas; ipse mihi manus injicio, ipse de me vindictam capio, vicemq; meis peccatis reddo. Et post quædam interjecta, tandem in hæc verba definit: Hæc est hostia, quæ viva mactatur, ad Deum per angelos oblata defertur: & sic humani corporis victima illi unico sacrificio, quod in ara crucis oblatum est, invisibiliter permiscetur: & sic in uno thesauro sacrificium omne reconditur, videlicet & quod unumquodq; membrum & quod caput omnium obtulit electorum.* Edit. Paris. de An. M. DC. X. p. 458.

§. XXXIIX. Sanè *Petro illi Damiani* multum negotii objiciebatur, ut disciplinam illam scoparum, quam vocat, aut, durâ corrigiarum scuticâ perferendam, persuaderet monachis: quemadmodum fatetur L. V. Ep. VIII. p. m. 402. seqq. morem illum, spontè cædendi corpus flagellis, tanquam novum & sacris canonibus contrarium, à multis tunc fuisse irrisum. conf. L. VI. Ep. I. p. 453. imò protestando velut sibi cavet, quòd de ea disciplina monachus monacho scripserit, nec laicorum sive etiam clericorum notitiæ prodenda

mandaverit. L. V. Ep. VIII. p. 403. (Unde non immeritò dixi, auctoritatem illius ritûs ex Epistolis *Damiani* non omninò esse claram.) Sed missis aliis, quæ moneri poterant, expendemus solùm vim rationum allatarum, quibus post illum Pontificiû Mastigophili adeò superbiunt, & quasi vicerint, triumphant. Audax profectò compellatio est, quâ Monachus, aut quisquis alius sit, *ἐὰν τὸν ἑαυτοῦ πᾶσι μὲν*, Deum alloquitur, actum ejus judiciale *non necessarium*, aut qui *non expediat*, atque adeò inutilem & inconsultum fore pronuncians, quò in se, hominem peccatorem, animadversurus sit; quando ipse homo in sese puniendo occupetur. Nonne hîc rectius dicamus cum Apostolo: *O homo, tu quis es, ὁ ἀντὶ τοῦ πονηροῦ μὲν* τῷ Θεῷ, qui ex adverso respondes Deo? Rom. IX. 20. Itane vel in hac vita & societate civili, qui deliquit, & judicio criminali obnoxius factus est, Magistratui dicere sustinet: *non opus est Domine, ut officio tuo me punire precipias, non expedit, ut ipse me justis examinis ultione percellas: ipse mihi manus injicio, ipse de me vindictam capio, vicemque meis peccatis reddo.* Siccine, qui supplicia meruerunt, subducere se tribunalibus publicis poterunt, quando sese ipsi affligerint? Ita *αὐτὸς χεῖρες*, qui pœnas à magistratu inferendas privatò ausu anteverunt, habituri sunt, quo se excusent; imò quò obligent magistratum, ut acquiescat in privata illa sua in semet animadversione? Officium *tortoris*, quoad afflictionem corporis sui, quâ ratione concessum homini aut Deo, aut mandatum, ostendetur? Et quæ proinde ratio istius persuasionis, quòd rua, Mastigophile, flagellatio vim habeat movendi Deum judicem, ut ejus intuitu te non puniat, & officio suo adversus te non utatur?

§. XXXIX. Equidem habet Gretserus, quod obloquatur: *Si funiculi hominum iram mitigârunt, plus quam mirum foret, si iidem, magno pietatis sensu dorso incussi, divinam benevolentiam nobis non conciliarent?* Lib. I. de Discipl. cap. VI. p. 71. Sed nobis *κατὰ τὸν Θεόν* dicere licebit: *Si funiculi* (flagellantium illorum seculò XIII. & XIV.) hominum ejus ætatis, p̄siusque Pontificis, iram non ita *mitigârunt*, ut carcerem, exilia, aliasque pœnas ideò evaderent; *plus quam mirum foret, si iidem magnò, non tam pietatis, quam*

quàm superstitionis sensu, dorso incussi, divinam benevolentiam flagellantibus conciliarent. Pontifex homines illos ideò potius plebendos judicavit, quòd absque sua & curiæ ministrorumque dependentium voluntate, disciplinam illam exorsi essent. Quæ igitur ratio nobis persuadebit, Deum non solùm non odisse & punire velle eos, qui insuper habitâ suâ lege, neque impetratò consensu, in suum corpus, quod ipse honestat, sæviunt; sed potius tali opere conciliari eum temerariis hominibus?

§. XL. Illud autem grande nefas est, & nullâ scoparum disciplinâ expiandum, quòd Petrus ille, & secuti Pontificii recentiores, actum flagellationis propriæ, Passioni Christi comparant, aut æquiparant: atque hominis à se ipso flagrantis corpus aut dorsum, tanquam humani corporis victimam, unico illi sacrificio Christi *Ἰεσὺν Θεωπῆς*, quod in ara crucis oblatum est, invisibiliter permisceri statuunt. Injuriosum erat in sacrificium illud mediatoris unicum, quod *Carolus Scribanius*, Regens Jesuitarum Antverpiensium in Amphitheatro honoris, Lib. III. cap. IIX. fol. 356. 357. precatione ad Divam Hallensem & puerum Jesum, cum dubitare se professus esset, utrum recreandus ex angoribus peccatorum, ad Christi vulnera? an ad Mariæ ubera confugeret? hanc deniq; amplexus est animi sententiam: *Lac Matris*, inquit, *miscere volo cum sanguine Nati*, Non possum antidoto nobiliore frui. Hic autem Mastigophili nostri suum impurum sanguinem cum Sanguine Christi miscere audent: nobili, si Sancto Judici placet, antidotò fruituri.

§. XLI. Vulgò Pontificii cum Concilio Tridentino docent, quòd homines pœnis (quarum speciem constituunt Flagellationes) vel sponte à se pro vindicando peccato susceptis, vel sacerdotis arbitrio pro mensura delicti impositis, apud Deum Patrem per Christum Jesum satisfacere valeant. Sess. XIV. de Pœnit. Sacram. c. IX. Sed neq; hujusmodi verbis stabilietur assertio de mixtura victimæ humani corporis cujuslibet ex cœtu flagellantium, & unici illius sacrificii, quod in ara Crucis oblatum est: nisi dixeris, perinde esse, ob mixturam illam; sive dicatur, homines pœnis susceptis satisfacere per Christum; sive, Christum satisfacere pro hominibus per pœnas, quas ipsi in sese patiantur. At apage hanc sententiam!

riam! Nec præterea vel satis sincerè declaratum ac multò minùs probatum est hæcenus, quod dicitur, homines *susceptis pœnis propriis satisfacere per Jesum Christum.* Novimus, doceri aliquando ab adversariis, Christum suò sanguine & morte satisfacisse, ut nos divinâ virtute instructi satisfacere & ipsi queamus. Sed quid hoc rei est, eum, qui flagellatus pro te satisfacit, effecisse, ut tute ipse, cum te flagellaveris, pro te satisfacere possis? Ubinam scriptura hoc docet? Testatur illa, Christum *per semetipsum purgationem fecisse peccatorum.* Ebr. I. 3. *Sanguinem Christi, qui per Spiritum æternum se ipsum obtulit immaculatum Deo, purgare conscientiam nostram à mortuis operibus,* non ut satisfaciamus ipsi nostro sanguine effusò pro nobis, sed *ad serviendum Deo.* cap. IX. 14. *Castigatio super Messiam facta est, ut nos habeamus pacem,* non ut nostra castigatione satisfaciamus ipsi. *Per vulnera & vibices ejus sanati sumus;* non obligati, ut per nostra vulnera & vibices satisfaciamus. Esaiæ LIII. 5. Et quænam tandem est illa expiatio peccatorum per victimam nostri corporis? Satisfactoria dicunt: Eaquæ de condigno; non tamen secundum rigorem justitiæ divinæ. Atqui hæc opposita sunt. Quando enim ad expianda peccata satis fit, cuinam, quæso, fit satis, nisi justitiæ divinæ? Quando a. quod fit, aut præstatur, satis est justitiæ, & dignum obtinenda impunitate; nonne hoc idem est, quàm secundum rigorem justitiæ esse factum satis. Sed illis quidem, *satisfactio imperfecta, satisfactio inæqualis;* nihil absurdi significant. Nec repugnat his Doctõribus, satisfactionem Christi pro peccatis dici plenam; & tamen opushabere, ut accedant satisfactiones nostræ ad obtinendam impunitatem. Porro satisfactionem Christi per nostram satisfactionem statuunt applicari: at passionem per passiones, solutionem per solutionem, satisfactionem per satisfactionem applicari; quis unquam animo conceperit? Certè flagella quidem facile suo dorso applicabunt illi: per flagella satisfactionem Christi flagellati sibi nunquã applicabunt, nequæ ostendent, Christum ipsum talia media ordinasse, suam satisfactionem applicandi.

¶ XLII Nec majori jure flagellantes illi & patroni eorum, post expiata peccata, ad varia præmia, præsertim *vite æternæ coronam & mercedem impetrandam,* vim quandam meritoriam sanguini-

sanguinariae disciplinae tribuunt. Quasi videlicet iustitia Dei, quam distributivam dixeris, his spectaculis ita moveatur, ut bonitati operis ex charitate erga Deum profecti, tanquam de condigno, reddenda sint præmia illa & gradus gloriae. Ubi, quæso, promissio ejusmodi, aut testimonium in sacris? Equidem his, qui propter nomen Christi persecutiones patiuntur, præmia cœlestia promittuntur, Matth. V. 10. seqq. & alibi: non autem, quasi passiones illæ hæc præmia mererentur; quæ quantæcunq; fuerint, *non sunt condigne ad futuram gloriam: καὶ ἡμεῖς ἀκόσμητα ἔσμεν ἕως ἄρτι καὶ μέλλομεν δοξασθαι.* Rom. VIII, 18. Multò minus putandum est, quòd idem sit, pati persecutiones divinitus immisas, & mala ab aliis inflictæ, quæ vult pati Deus; & seipsum, absq; præcepto divino, ex quadam superstitione aut latente ambitione affligere ac mercedem poscere. *Frustra colitur Deus, quando regula cultûs, præter voluntatem Dei, petitur ex mandatis hominum.* Matth. XV. 9. *Quis poscit talia, (flagella quæ vobis ipsi injiciatis) ex manibus vestris?* dixeris secundum illud Esaia c. I 12.

§. XLIII. At inquirunt illi, cum præceptore suo Petro Damiani. Lib. V. Ep. VIII. p. 403. *Cum sopito jam persecutionis articulo crucifixo desint, incassum de cætero Crux tollenda præcipitur, cum nulum dimicanti supplicium à tortoribus irrogetur?* Inde concluditur: Ergò debemus nos sponte flagellare. Stuporem hominum! Christus inimicorum violentiæ aliquoties se subduxit, nec prius, nisi postquam hora divinitus destinata venisset, se in manus eorum tradidit; nequaquam verò ipse se flagellavit, aut crucifixit, aut occidit. Paulus aliq; viri sancti, quoties licuit, vel per fugam, persecutorum insidias ac læsiones evaserunt. Paulus etiam jure civitatis Romanæ allegato, flagra sibi inferenda declinavit. Act. IX, 24. 25. XII, 5. seqq. XXII. 24. seqq. At sanctuli illi, deficiente persecutione, ipsi sibi flagra inferunt. Mirum, nî deficientibus aliis, à quibus occiduntur, ipsi ex intemperantia amoris, & præpostero Christum & sanctos imitandi Zelo deniq; *αὐτοχέστες* fiant. Certè, qui vocationi suæ in hac vita inhærentes, Deo Christoq; & proximo fideliter serviunt, Satanæ Mundi & Carnis insultus tam graves, tamq; frequentes & inevitabiles experiuntur, ut nunquam bella piis, nunquam certamina desint: neque

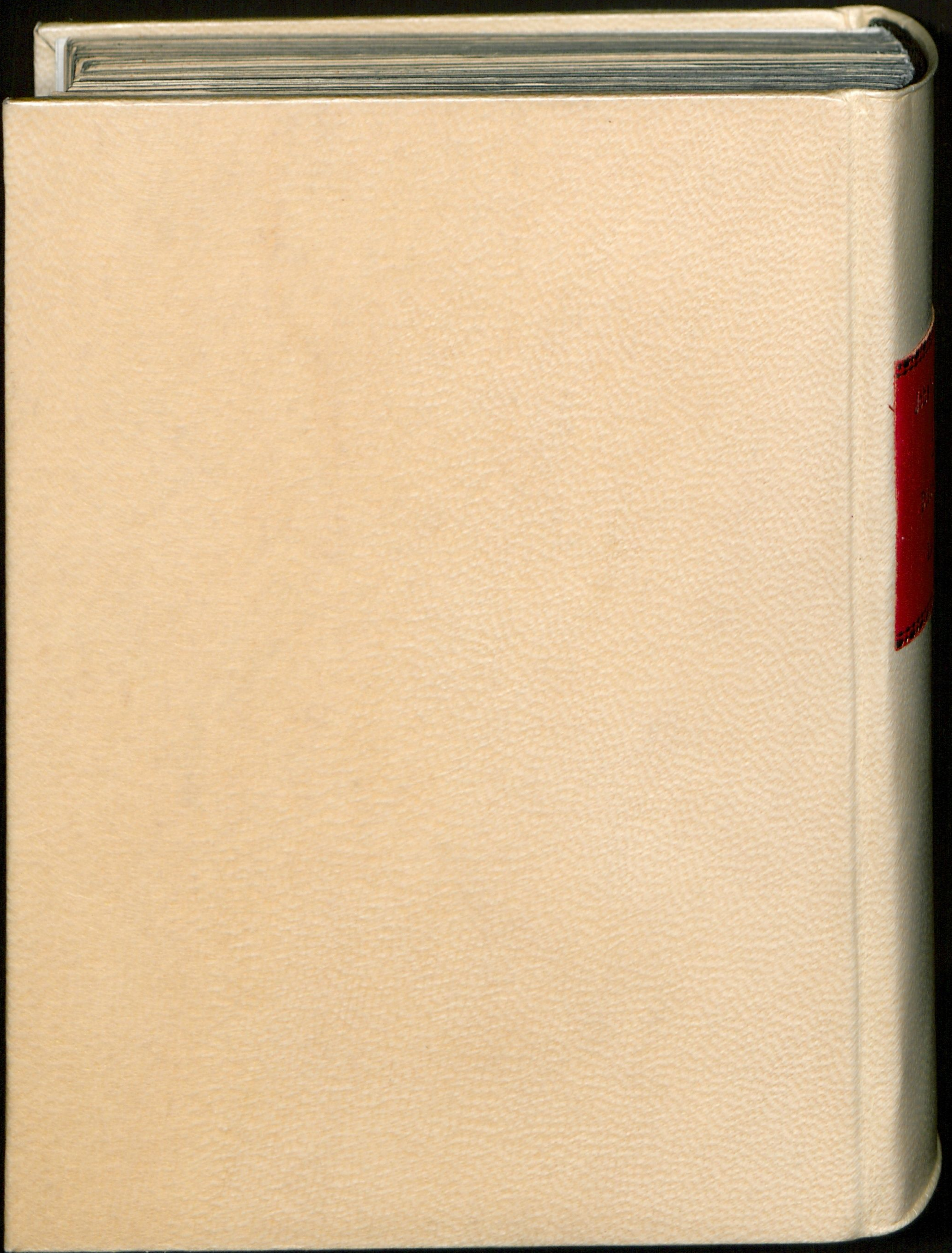
neque adeò opus sit, ut crucis portandæ, aut conformitatis cum Christo obtinendæ causâ ipsi sibi tortores fiant. Sed quos vel tædium molestiarum vitæ communis, vel impatientia mundi, in claustra monasteriorum aut eremos compellit; quique non tam ea officia subeunt, quibus proximo prodesse possint, quam sibi & suis concupiscentiis atque otio fortasse relinquuntur, veram autem abnegationem sui, id est *Φιλαυτία*, suæ inordinatæ, ac non solum vulgaris & crassæ, sed spiritualis superbiæ, ex intimo corruptionis suæ & peccatorum sensu unice profecturam exuitionem ignorant: non æquè mirum est, quærere crucem, & ut habeant, quod doleat, in seipfos tandem convertere manus aut flagra. Illud autem seu mirandum, seu dolendum, quòd perversi illi homines hæc spontanea tormenta & carnificinas suas, tanquam merita apud Deum allegare audent; & nescio quæ præmia aut mercedes sibi ex condigno pollicentur.

§. XLIV. Postrema & vel maxima temeritas, an impietas dicam? illa est, quod vicarias etiam commendant & venditant flagellationes. Extant enim profectò non solum exempla hominum à delicatioribus conductorum, qui pro eis tormenta sustinent, applicanda aut imputanda his, qui eos pretio mercati sunt; sed & assertiones expressæ, ac discursus prolixiores eruditorum, qui istud rectè fieri contendunt: præsertim si *Græserum* consulamus L. II. Discipl. c. XI. p. 290. seqq. Apol. l. II. p. 255. Virgidemiarum cap. III. p. 55. & Agonistic. spirit. c. XX. p. 241. Quamquam enim nonnullos hanc satisfactionem negare fateatur, se tamè & *Franciscum Soarium* omnino affirmandum statuere scribit; quod vicaria illa disciplina *ex opere operato sufficit ad satisfaciendum*. Ecce! sanctitatem Christi credentibus imputari; ut ejus intuitu coram Deo habeantur sancti, docente licet scripturâ, negant, & affirmantes multis nominibus impugnant. Mercenariam illam impurorum hominum carnificinam, imputari emtoribus fingunt, & hominibus persuadent, quasi cum alius velut ipsorum vice se flagellat, Deus illos intueatur, ac si ipsi se flagellassent, & pœnam in judicio Dei approbandam pro peccatis suis sustinuissent. Nimirum & *Dominicus*, sectæ sui nominis conditor, ut Christo similem se redderet, pati pro aliis, ipse se affligendo, conatus est: *Antonino Florentino* teste P. III. Histor. tit. XXX. Atque ita eò res redit, ut præter Christum plures habeamus Mediatore, non intercessionis solum, sed satisfactionis pœnalis: homines autem non tantum dubiæ sanctitatis, sed quosvis mercede conductos, scurras, mendicos, balatrones, & si quid vilius istis; quorù passiones sint nostræ, modo pœnitentes sumus & credentes, (seu creduli) merita salutaria. Tantò magis custodiamur a versantes profanos de rebus inanibus clamores; & oppositiones falsè nominata scientia: Quam nonnulli pollicentes circa fidem a scopo aberrarunt. Gratia sit nobiscum! Amen!

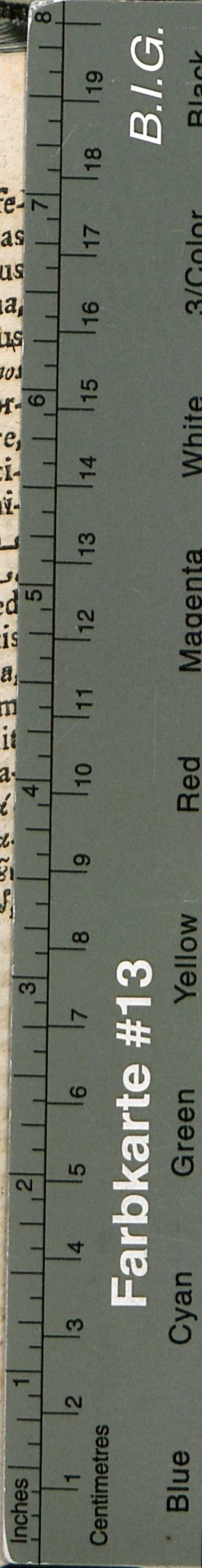

Farbkarte #13

B.I.G.

24

O. M. JUVANTE
 ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMO
 PRINCIPIS ac DOMINI
 GUILIELMO
 JULIACI CL-
 MONTIUM &c. &c.

ATIONEM THEOLOGICAM
De
 RELATIONI-
 PONTIFICIIS
 PRÆSIDIO
 S GUILIELMI BAJERI
 EJUSD. FACULTATIS IN IN-
 SALAM ACADEMIA P.P. ET
 DECANI SPECTABILIS
Præceptoris, suorumque Studiorum
uni Observantia cultu prosequendi
 CO EXAMINI SUBJICIT
 Monnich/Lippiâ-Westphalus,
 S. Theol. Studiosus.
is A.C. cl. l. LXXXVIII.
 UDITORIO MAJORI. April 1688
 JENAE,
 ORGI HEINRICI MÜLLERI.

